

РЕШЕНИЕ

№ 2747

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 17.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3008** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 - 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на О. Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на М., настанен в СДВНЧ Б. към Дирекция „Миграция“ – МВР, съдебен адрес [населено място], [улица], партер, чрез адв. Я. К. от САК, срещу Заповед рег. № 4078 ПАМ – 57 от 06.03.2024 г. на директора на РДГП Драгоман към ГДГП-МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговага цел. Жалбоподателят счита, че актът не отговаря на изискванията за форма, издаден е при неизяснена фактическа обстановка съобразно конкретния случай. Твърди се липса на мотиви относно необходимостта и целесъобразността на мярката, при липса на данни чужденецът да е възпрепятствал изпълнението на мярката по чл.41, т.2 от ЗЧРБ (вероятно се касае за техническа грешка, тъй като в случая е наложена мярка по чл.41, т.1 от ЗЧРБ). Сочи се, че чуждият гражданин е лице, търсещо международна закрила, поради което няма статут на чужденец, който не може да удостовери пребиваването си в страната. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

Ответникът директора на РДГП Драгоман към ГДГП-МВР оспорва жалбата чрез юрк.

П..

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от докладна записка рег. №4078р-3453 от 06.03.2024 г. на полицейски органи в сектор „СТД“ при РДГП Драгоман, че за времето от 19:00 часа на 05.03.2024 г. до 07:00 часа на 06.03.2024 г. е проведено наблюдение на границата. Около 20:25 часа служителите на РДГП Драгоман установили нарушение на граничния режим в района на 9-ти км, с посока на движение от [населено място], извършено от лек автомобил марка „В.“, модел „П.“, с рег. [рег.номер на МПС] . Посоченото МПС било последвано от служебен автомобил с включен светлинен и звуков сигнал, но същото ускорило скоростта си и водачът му отказал да спре. Автомобилът бил спрял принудително около 20:30 часа на 05.03.2024 г. в граничната зона, в района на 7-ми км от АМ „Европа“, с посока на движение от [населено място] към линията на държавната граница. Като водач на лекия автомобил бил установен български гражданин. В задната част на автомобила, при видимо демонтирани седалки, били установени девет лица от мъжки пол, отговарящи на профила „незаконен мигрант“. Сред тях е посочен жалбоподателят О. Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на М., с издадена РКЧ №[ЕИК], валидна до 04.04.2023 г. За чуждите граждани е установено, че не са обект на издирване, специфичен контрол, задачи и/или ограничение. За жалбоподателя е установено, че е с прекратено производство на бежанец.

В приемо-предавателен протокол рег. № 4078р-3513 от 06.03.2024 г. на РДГП Драгоман и СДВНЧ-С. е посочено, че чуждият гражданин О. Н., [дата на раждане], гражданин на М., е без документ за самоличност.

Представена е Заповед рег. № УРИ-53773-1516 от 15.12.2022 г. на началник група „Миграция“ в ОДМВР С. З., с която на О. Н., [дата на раждане], гражданин на М., на основание чл.41, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ е наложена ПАМ „връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. В заповедта е посочено, че лицето не може да удостовери влизането и пребиваването си в страната ни по законоустановения ред, няма осигурена издръжка и необходимите средства, осигуряващи възможност за обратно връщане, както и, че е без документи за самоличност.

С оспорената в настоящето производство Заповед рег. № 4078 ПАМ – 57 от 06.03.2024 г. на директора на РДГП Драгоман към ГДГП-МВР, на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ чужденецът е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“. Заповедта е мотивирана с пречки да се изпълни Заповед рег. № УРИ-53773-1516 от 15.12.2022 г., предвид това, че чужденецът не притежава документи за пребиваване, средства да напусне страната и може да се укрие.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на 06.03.2024 г. Жалбата, по която е образувано съдебното производство, е подадена на 20.03.2024 г.- в срока по чл.46а, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46а, ал.1, вр. чл.44, ал.6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е

издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 ЗЧРБ - директор на регионална дирекция "Гранична полиция". Актът отговаря на изискванията за форма по чл.59, ал.2, т.4 от АПК и чл.44, ал.10 от ЗЧРБ. Посочени са фактическите и правни основания за налагането на мярката, между които има кореспонденция, позволяваща на засегнатото лице да разбере утежняващия акт и да организира защитата си срещу него, което е сторено своевременно. Противно на твърденията в жалбата заповедта съдържа мотиви относно необходимостта от мярката, в каквато насока са изложените фактически основания за издаването ѝ - чужденецът не разполага с документи за пребиваване и средства да напусне страната, което представлява пречка за незабавното изпълнение на наложена ПАМ „Връщане“, както и поради опасност от укриване. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя за липса на данни да е възпрепятствал изпълнението на мярката по чл.41, т.1 от ЗЧРБ. Правното основание за налагане на мярката „връщане“ е в хипотезата по т.1 - чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. В заповедта по чл.41, т.1 от ЗЧРБ е посочено, че чуждият гражданин е без документи за самоличност и не разполага със средства както за пребиваване, така и за обратно връщане, което е предпоставка за неизпълнението ѝ. Самото неизпълнение на наложената мярка е указание за нейното възпрепятстване, поради което няма нужда от допълнителни мотиви извън изложените в акта за обосноваване на необходимостта от настаняване. В заключение, изложените в акта фактически основания са разбираеми, ясни и достатъчни за налагане на мярката по чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ.

Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз „или“ хипотезата „опасност от укриване“ е самостоятелно основание по чл.44, ал.6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

- а) е налице опасност от укриване; или
- б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл.15, пар.5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл.15, пар.6 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ от 6 месеца.

Както националното, така и съюзното право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е

налице опасност от укриване.

По силата на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ за чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ е налице "опасност да се укрие", когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на О. Н. са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – същият не притежава документи за самоличност и за пребиваване, както и средства да напусне България. Самите обстоятелства по установяване на чуждия гражданин – без документи за самоличност, скрит в автомобил, който се е насочил към държавната граница, заедно с други чужденци, е указания, че лицето вече се е опитало да се отклони от изпълнението на наложена му мярка по ЗЧРБ по смисъла на легалното определение по пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ. С това са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността му, а данни за евентуални нарушения на установения в страната обществен ред се съдържат в докладна записка рег. №4078р-3453 от 06.03.2024 г., тъй като лицето е установено в близост до държавната граница.

Жалбоподателят неоснователно претендира за приложението на чл.44, ал.5 от ЗЧРБ, според който когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки:

1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си;
2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона;
3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

Тези по-леки обезпечителни мерки са конкретизирани в чл.72, чл.72б и чл.72г от ППЗЧРБ. Визираните разпоредби на правилника уреждат специфични правомощия за административните органи по контрол на пребиваване на чужденците (напр. попълване на място на адресна карта по образец съгласно приложение № 1, представяне на декларация по образец съгласно приложение № 7 с нотариално

удостоверени подпис и съдържание, доказателства за внесена парична гаранция или представяне на валиден личен паспорт или друг валиден документ за пътуване в чужбина – за каквито не се спори, че чужденецът не разполага), които дават основание на съда да приеме, че не може при условията на чл.173, ал.1 от АПК да наложи лично тези по-леки обезпечителни мерки. В случай, че чуждият гражданин твърди, че спрямо него могат да се приложат тези по-леки мерки, същият следва да попълни и подаде съответните документи по чл.72, чл.72б и чл.72г от ППЗЧРБ пред компетентните административни органи.

Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната съдът намира за правилен изводът на административния орган за невъзможност спрямо чуждия гражданин да се приложат други, по-леки мерки по чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато твърдяното нарушение на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар.16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели.

Установява се от писмо от 11.04.2024 г. на ДАБ при МС, че чуждият гражданин е подал молба за международна закрила на 04.01.2023 г. и е настанен в ТЦ Пъстрогор. Считано от 15.01.2023 г. лицето самоволно е напуснало общежитието и е в неизвестност, което е дало основание за постановяване на Решение № 4535 от 06.03.2023 г. за прекратяване на производството за международна закрила, влязло в сила като необжалвано. На основание чл.66, ал.1 от ЗУБ спрямо жалбоподателя е приложим ЗЧРБ, респ. не е налице пречка за изпълнение на наложената ПАМ по чл.41, т.1 от ЗЧРБ съобразно чл.67, ал.1 от ЗЧРБ. Самоволното отклонение на лицето в хода на административното производство за международна закрила също е указание за изпълнението на предпоставките по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ, вр. пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ.

Предвид данните по делото, че спрямо О. Н. е налице влязло в сила решение, с което е прекратено производството за закрила по ЗУБ, съдът приема, че по отношение на чужденеца е налице реална възможност да се изпълни наложената ПАМ като се подготви връщането му и фактически се извърши процесът на извеждане. Т.е. не е налице хипотезата на чл.44, ал.8, изр.посл. от ЗЧРБ, връзка пар.16 от Преамбюла и чл.15, пар.4 от Директивата за връщане - когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл.6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 4110 от 29.04.2022 г. по адм. д. № 3121/2022 г., IV отд. на ВАС и Решение № 6370 от 28.06.2022 г. по адм. д. № 4071/2022 г., IV отд. на ВАС.

Целта на наложената обезпечителна мярка по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид доводите в докладна записка рег. №4078р-3453 от 06.03.2024 г. на полицейски органи в сектор „СТД“ при РДГП Драгоман. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи са самоличност, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от

компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК ответникът има право на разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение, но същият не е заявил искане в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд София град, ---I-во отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Н., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на М., настанен в СДВНЧ Б. към Дирекция „Миграция“ – МВР, съдебен адрес [населено място], [улица], партер, чрез адв. Я. К. от САК, срещу Заповед рег. № 4078 ПАМ – 57 от 06.03.2024 г. на директора на РДГП Драгоман към ГДГП-МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: